

Sergentul

Vasile Alecsandri

Pe drumul de costișe ce duce la Vaslui
Venea un om, cu jale zicând în gândul lui:
„Mai lungă-mi pare calea acum la-ntors acasă...
Aș vrea să zbor, și rana din pulpă nu mă lasă!”
Și bietul om, slab, palid, având sumanul rupt
Și o cămeșă ruptă bucăți pe dedesubt,
Pășea trăgând piciorul încet, dar pe-a lui față
Zbura ca o lumină de glorie măreață,
Și-n ochii lui de vultur adânci, vioi și mari
Treceau lucioase umbre de eroi legendari.
Opinca-i era spartă, căciula desfundată,
Dar fruntea lui de raze părea încoronată.
Calică-i era haina, dar străluceau pe ea
Și crucea „Sfântul Gheorghe” ș-a „României Stea”.
Românul venea singur pe drumul plin de soare,
Când iată că aude fanfare sunătoare
Și vede nu departe în fața lui venind
Un corp de oaste mândră în aur strălucind.
Erau trei batalioane de garda-mpărătească
Mergând voios la Plevna cu dor s-o cucerească.
În frunte-i colonelul semeț, pe calu-i pag,
La bravii săi tovarăși privea ades cu drag,
Și inima în pieptu-i bătea cu foc, deșteaptă,
Căci el visa, privindu-i, la lupta ce-i așteaptă.
Deodată el dă cu ochii de searbădul român
Ce stătuse-n loc la umbră, sub un stejar bătrân,
Și mult se minunează, și nici cp-i vine-a crede
Când crucea „Sfântul Gheorghe” pe sânul lui o vede.
S-oprește regimentul, iar bravul colonel
Se-nchină la drumețul, s-apropie de el
Și-i zice cu blândețe: „De unde vii, străine?”
„Vin tocmai de la Plevna.” „Cum e acolo?” „Bine.”
„Dar aste decorații cum, cine ți le-au dat?”
„Chiar domnitorul nostru ș-al vostru împărat.”
„Dar pentru care fapte?” „Știu eu? Cică drept plată
Că am luat eu steagul redutei.. și pe dată
Cu el, străpunși de gloanțe, ne-am prăbușit în șanț...”
„Dar ce rang ai, voinice?” „Am rang... de dorobant!”
Atunce colonelul, dând mâna cu sergentul,
Se-ntoarce, dă un ordin... Pe loc, tot regimentul
Se-nșiră, poartă arma, salută cu onor
Românul care pleacă trăgând al lui picior.